

A matematika festőisége

Augusztus 2-án a Duó Galériában megnyílt Antos Péter Festészet és geometria című kiállítása. Az alkotó munkásságát Rónai Gábor művésztanár méltatta.

A művész olyan ember, akit a szabad asszociációk vezérelnek. Ez látszólag ellentétes a racionális gondolkodással. Antos Péter matematikus-festő az élő példa arra, hogy ez az ellentmondás mégis feloldható. Erről beszélgettünk vele a Duó Galériában, ahol most láthatók a képei.

– A kiállítás címe: *Festészet és geometria. Ennek hallatán szinte mindenkinek Vasarely jut az eszébe. Az ő nyomdokain halad?*

– Kétségtelenül eléggé hatott rám Vasarely stílusa, az ő képei, de úgy érzem, hogy egészen más, amit én csinálok. Ő nagyon megrekedt ennek a stílusnak a formai részénél. Nála elsősorban a geometriai formák adták a látványvilágot. Én ennél egy kicsit többet próbálok megvalósítani.

– *Hogyan keletkeznek az alkotásai? Először megszületik Önben egy gondolat, egy konkrét téma, és utána keresi hozzá a megfelelő geometriai formát, vagy fordítva?*

– Mindkettő előfordul. De a legtöbb képem ötlete kis firkeletésből adódik. Papírra készítek kisméretű skicceket, és így alakulnak ki olyan formák,

amelyekben meglátok valamit. Akkor töltődik meg a forma az érzéseimmel, meg a gondolataimmal.

– *A mai festészetben mennyire jelentős ez a stílus, amit Ön képvisel?*

– Nem nagyon ismerek Magyarországon más festőt, aki hasonló stílusban készítené a képeit.

– *Hogyan reagálnak ezekre a képekre a műkritikusok, illetve a tárlatlátogató közönség?*

– Igazából a nézők reakcióját ismerem, ők általában szeretik a képeimet. Mindegyiknek van valamilyen címe, de az a fontos, hogy a nézőben milyen érzelmeket, következtetéseket váltanak ki. Néhány művemet nagyon kedvelik a kisgyerekek. Ilyen például a Mesebeli táj című. Bár az inkább nevezhető hagyományos képnek. Nagyon régóta festek, de az első kiállításom csak 2005-ben volt. Ezen olyan képeim is szerepeltek, amelyek a hatvanas évek elején készültek. Mivel sokáig nem léptem ki a nyilvánosságra az alkotásaimmal, így a műkritikusok sem ismerhették meg azokat. Igazán komoly művészettörténészek véleményét még nem hallottam a képeimről.

– *Mindig is geometriai formákat festett?*

– A kezdeti alkotásaim figurálisak voltak, ekkor főleg akvarelleket készítettem, sok tájképet, csendéletet festettem. A hetvenes években tértem át a nonfiguratív, geometriai formákra. Gyerekkorom óta két dolog érdekelt: a rajzolás, festészet, és a matematika. Később ez utóbbit választottam, így lettem matematikus.

– *Így már szinte magától értetődő a matematikus vonzódása a geometriai formákhoz. A nonfiguratív stílusban alkotó művészek közül sokan azt mondják, hogy a figuratív ábrázolásban már nem lehet semmi újat létrehozni, ezért készítenek nonfiguratív műveket. Önnél mi volt a motiváció?*

– Én másként gondolom ezt. Szerintem a fényképezés, a fotóművészet átvette a képzőművészettől a valóság ábrázolásának feladatát. Emiatt úgy éreztem, túl kell lépni a figurális ábrázolásmódon. De a mostani kiállításomon vannak régebben készült figurális képeim is, és az utóbbi években újból elkezdtem tájképeket festeni, bár ezek már nem hagyományos tájképek, ezeken is megjelennek a geometriai formák.

Szöveg és fotó: Czinege